

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

התובעת

היא עודת אללה

ע"י ב"כ יוסף סייר ועו"ד מוחסין עוודאללה

נגד

הנתבעים

1. שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל מחדזה
2. איהאב עבדין
ע"י ב"כ עו"ד סאמי דקה

פסק דין

- 1 ענייננו בתביעה לפסיקת פיצוי כספי בגין הפגיעה בפרטיות. לפי סיפור המעשה, עת
2 החזיק פלוני במכשיר הטלפון הנייד של אלמוני שלא על דעתו, ניסה פלוני להעביר
3 ממכשיר זה תוכן למכשיר הטלפון הנייד שלו, גם זאת שלא על דעת אלמוני וללא רשותו.
4
5 התובעת הגישה ביום 14.5.2019 תביעה כספית נגד החברה אשר ממונה על אספקת
6 חשמל במזרח העיר ירושלים (להלן: "הנתבעת") ונגד עובד שלה (להלן: "הנתבע"), על
7 סך 130,000 ₪, זאת כפיצוי בגין פגיעה בפרטיותה שמוגנת בחוק הגנת הפרטיות,
8 התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות" או "החוק").
9
10 התביעה הוגשה על רקע ביקור שביצעו עובדי הנתבעת, ביניהם הנתבע, ביום 26.2.2019,
11 בדירת גיסה של התובעת (אח של בעלה) בירושלים (להלן: "הדירה"). הביקור נועד לשם
12 טיפול במונה החשמל שבדירה על רקע ניתוק קודם בשל חוב כספי לנתבעת. אין מחלוקת
13 בין הצדדים, כי במהלך אותו ביקור התפתח אירוע אלים בין התובעת ומשפחתה לבין
14 עובדי הנתבעת (להלן: "האירוע"). כל צד מתאר את התרחשות האירוע באופן שונה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

מִרְעָהוּ וגורס שהאירוע התחיל על-ידי האחר, אך אין מחלוקת, כי לאחר שעובדי הנתבעת
עזבו את הדירה, התברר שמכשיר הטלפון הנייד של התובעת (להלן: "הטלפון") נמצא
בתיק העבודה של הנתבעים. אין מחלוקת גם, כי בשלב יותר מאוחר ביום האירוע, בעודו
במשרדי הנתבעת ולאחר שנוכח הנתבע לדבר הימצאות הטלפון בתיק, הוא נטל אותו
לידיו, חדר לתוכן שלו והעביר ממנו למכשיר הטלפון הנייד שלו, סרטון שבו הסריטה
התובעת חלק מההתרחשויות באירוע (להלן: "סרטון התובעת").

עקב האירוע, הוגשו תלונות הדדיות במשטרה. התובעת ובעלה, וכן הנתבע ויתר עובדי
הנתבעת שנכחו, מסרו עדויות במשטרה. הנתבע פנה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים,
ומספר ימים לאחר מכן, במסגרת הליך משפטי שהתובעת ובעלה יזמו נגד הנתבע ועובד
נוסף, לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001, ניתן ביום 5.3.2019 צו הדדי
שקובע כי הצדדים לא יאיימו, לא יפגשו ולא יטרידו זה את זה, מבלי שיהיה בכך כדי לקבוע
כי מי מהם עשה כן בעבר, ומבלי לגרוע מזכויות חברת החשמל ועובדיה לפעול לפי
סמכויותיהם שבדין [ה"ט (שלום - י-ם) 71945-02-19 עו"ד אללה נ' עבדין].

מטעם התובעת הוגש תצהיר עדות ראשית שלה ומטעם הנתבעים הוגש תצהיר עדות
ראשית של הנתבע ושל עובד נוסף שהסיע את עובדי הנתבעת לדירה.

בדיון קדם-משפט לאחר תצהירים, שהתקיים ביום 31.12.2020, בהמלצת בית המשפט,
הגיעו הצדדים להסדר דיוני (שורות 21-26, עמוד 9), לפיו:

"...תוגדר השאלה שבמחלוקת וביחס אליה יסכמו הצדדים את טענותיהם
בכתב תוך ששמורה זכותו של כל צד לצרף סרטון לכתב סיכומיו. מוסכם
עלינו, כי השאלה שתהיה במחלוקת היא מה המשמעות המשפטית וגובה
הפיצוי, ככל שתתקבל התביעה, ביחס לחזירה שביצע הנתבע 2
למכשיר הטלפון הנייד של התובעת והעברת הסרטון מהמכשיר שלה
למכשיר הטלפון הנייד שלו"
(ההדגשה אינה במקור)

הסדר דיוני זה קיבל תוקף של החלטה. בהתאם לו, הגישו הצדדים את סיכומיהם בכתב,
אליהם צירפו מסמכים מתיק החקירה המשטרית שנפתח עקב האירוע כאמור. בנוסף,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

1 כל אחד מהצדדים צירף סרטון שצולם על-ידו ביום האירוע; בהתאמה - סרטון התובעת
2 ו-"סרטון הנתבע". מצפייה בשניהם¹ עולה, כי מדובר בסרטונים קצרים כאשר סרטון
3 הנתבע מתחיל מנקודת זמן שקדמה לתחילת סרטון התובעת. בשלב מסוים נראה שקיימת
4 חפיפה, וסרטון התובעת נמשך זמן מה לאחר תום סרטון הנתבע.
5

תמצית טענות התובעת

6
7
8 (8) התובעת טוענת בין השאר, כי ביום האירוע, בהגיעו לדירת גיסה על מנת להתקין מונה
9 חשמל, דרש הנתבע מהגיס לפרוע חוב חשמל לפני החיבור. עקב זאת, החלו חילופי
10 דברים בין הצדדים ובמהרה התלהטו הרוחות. התובעת התחילה לתעד את התרחשות
11 הדברים בטלפון שלה, זאת למורת רוחו של הנתבע אשר הגיב באופן אלים. הוא תקף
12 אותה ואת בנה ושניהם נזקקו לטיפול רפואי. עוד לדבריה, הנתבע נטל את הטלפון שלה,
13 עזב את הדירה והיא קראה למשטרה ולאמבולנס.
14

15 (9) התובעת טוענת, כי הטלפון הוחזר לה על-ידי המשטרה, כאשר הסוללה שלו הייתה ריקה
16 והסרטון שצילמה נמחק ממנו. הנתבע העביר את הסרטון וגם הודעות וסרטונים נוספים
17 למכשיר הטלפון הנייד שלו, זאת לצד צפייה ומחיקה של פריטים מהטלפון שלה ללא
18 רשותה ובניגוד לדין. בכך הוא פגע בפרטיותה באופן ממשי ולכן קמה עוולה נזיקית לפי
19 חוק הגנת הפרטיות.
20

21 (10) גרסת הנתבע ביחס להתרחשות האירוע רוויית שקרים והוא עשה כל שלאל ידו על מנת
22 להיחלץ מהתביעה נגדו. התנהלות הנתבע ביום האירוע וגם בהליך המשפטי, יוצרת חשש
23 כבד שהוא ביצע מעשים נוספים בטלפון שלה. התנהלות זו משליכה על גובה הפיצוי שבו
24 יישאו הנתבעים. התובעת גורסת שנגרם לה נזק נפשי כתוצאה מן האמור. הנתבע פגע
25 בפרטיותה ולא הוכיח כי קיימת לו הגנה שפוטרת אותו מאחריות. הנתבע פעל כפי שפעל
26 באופן מכוון וכדי לפגוע בה, ולכן מגיע לה פיצוי גבוה שיש בו להעביר מסר חינוכי.

¹ (סרטון התובעת הוגש באמצעות "דיסק-און-קיי" וסרטון הנתבע הוגש באמצעות תקליטור

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

1 התובעת העמידה את סכום התביעה על סך 130,000 ₪ כאשר מתוך זה סך 100,000 ₪
2 הוא לפי החוק ללא הוכחת נזק וסך 30,000 ₪ בגין נזק לא-ממוני.
3

תמצית טענות הנתבעים

4
5
6 (11) הנתבעים טוענים מנגד, בין השאר, כי יש לדחות את התביעה תוך חיוב התובעת
7 בהוצאותיהם. התביעה מופרכת ומטרתה להוציא מהנתבעים כספים שלא כדין תוך ניצול
8 ציני של פרשה אשר יזמה התובעת עם בעלה. העברת הסרטון היחיד מהטלפון של
9 התובעת לטלפון של הנתבע, נעשתה בתום לב לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע
10 (סעיף 18(ג)(2) בחוק) והפגיעה לא חרגה מתחום הסביר. טרם העברת הסרטון, הנתבע
11 הותקף על-ידי התובעת ובעלה באכזריות עקב סכסוך אישי קודם שיש להם עם הנתבעת
12 על רקע חוב חשמל שטרם נפרע. הנתבע נזקק לטיפול רפואי בעקבות האירוע.
13

14 (12) התנהגות התובעת במהלך האירוע, העובדה לפיה היא זרקה את עצמה על הרצפה על
15 מנת להוכיח שנגרמו לה חבלות לביסוס טענה מאוחרת ומוכחשת לפיה היא הותקפה על-
16 ידי הנתבע, והעובדה לפיה היא צילמה את האירוע על מנת להפיץ את הסרטון ברבים
17 מתוך כוונה להפיק תועלת כלכלית מהנתבעת ועובדיה, כל אלה גרמו לנתבע לחשוב
18 בסערת הרוחות בה היה מצוי עת הגיע בחזרה למשרדי הנתבעת, כי עליו להתגונן ממצג
19 השווא שהתובעת עלולה להציג ומטענותיה המופרכות לפגיעה בה. לפיכך, הוא העביר
20 את הסרטון לטלפון שלו והוא הודה מיד בביצוע האמור כאשר נשאל על כך במשטרה.
21 בכל אופן, הנתבע לא חטף את הטלפון של התובעת ולא העביר ממנו תכנים זולת הסרטון.
22

23 (13) עדות התובעת היא עדות יחידה וריוויית סתירות ותהיות, ובעיקר, אינה עולה בקנה אחד
24 עם הודעתה או עם עדות בעלה במשטרה. התובעת לא הוכיחה את תביעתה ולא את
25 נזקיה. טענתה לפיה נגרמה לה עוגמת נפש, אין בה ממש שכן היא נשמעת בסרטון שלה
26 צועקת אַמְרָה שמלמדת כי היה בכוונתה להפיץ אותו ברבים. לגופו של עניין, לא נעשה
27 על-ידי הנתבע כל שימוש בסרטון והוא אף אבד לו.
28

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

דיון והכרעה

1

2

3 (14) לאחר שעיינתי במכלול החומר הקיים בתיק ונתתי את דעתי לטענות הצדדים, הגעתי
4 לכלל דעה, כי דין התביעה להתקבל באופן חלקי, וכי על הנתבעים לשלם לתובעת סך
5 7,500 ₪, כפי שיפורט להלן.

6

7 (15) כפי שעולה מטענות הצדדים וחומר הראיות, לאחר האירוע, העביר הנתבע סרטון
8 מהטלפון של התובעת לטלפון שלו, עת היה במשרדי הנתבעת. הנתבע הודה בזאת
9 בתצהירו שהוגש בהליך², בחקירתו במשטרה³ וגם בכתב סיכומי הנתבעים⁴.

10

11 (16) טענת התובעת לפיה התובע העביר תכנים נוספים מהטלפון שלה לטלפון שלו, אין לה
12 כל עוגן ותימוכין בחומר הראיות והיא בבחינת השערה בלבד. לפיכך, נקבע בזאת כי זולת
13 הסרטון, לא העביר הנתבע תוכן נוסף כטענת התובעת. זאת ועוד, טענת התובעת ממנה
14 משתמע כי נעשה - או קיים חשש כי ייעשה - על-ידי הנתבע שימוש כלשהו בסרטון
15 האמור או בתכנים נוספים מהטלפון שלה, אף היא לא הוכחה כדבעי במשפט ולא הונחה
16 כל אינדיקציה ראייתית שמבססת את האמור.

17

18 (17) כאמור, הדיון הוא בפלוגתה המוסכמת, ותו לא. עם זאת, נוכח חשיבות רקע הדברים,
19 ובעיקר משהצדדים עמדו בסיכומיהם על תיאור התרחשות האירוע ביום 26.2.2019,
20 אעמוד להלן על עיקרי העובדות שעולות ממכלול חומר הראיות, בכלל זה מהסרטונים
21 שהוצגו.

22

23 (18) ביום האירוע נכחו הנתבע ועובד נוסף של חברת החשמל בדירת הגיס. בשלב מסוים
24 הגיעו התובעת ובעלה. כפי שניתן להתרשם משני הסרטונים, עיקר הוויכוח בין הניצים
25 נסב כאשר התובעת ובעלה, ובעיקר הבעל, תהו כיצד נכנסו עובדי הנתבעת לדירה ללא

² סעיף 21 בתצהיר מיום 21.12.2020
³ שורות 57-59, בהודעה מיום 27.2.2019
⁴ סעיף 7 בכתב הסיכומים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

- 1 רשות⁵. לפי סרטון הנתבע, נראה אדם - ככל הנראה בעלה של התובעת - עומד בפתח
2 הדירה מבחוץ ומחזיק בידו מברגה חשמלית, צועק ואומר שהוא בעל הנכס. בן שיחו
3 (ככל הנראה הנתבע) שנמצא בתוך הדירה, נשמע משיב לו שהוא נכנס "באישור שלו"
4 (הכוונה לגיס שעמד ליד הדלת). לא התרשמתי כי עובדי הנתבעת נכנסו לדירה ללא רשות
5 מי שמתגורר בה. בהקשר זה, אף שהבעל ואחיו (הגיס) היו במוקד האירוע, לא הוגשו
6 תצהירים שלהם מטעם התובעת.
7
- 8 בנוסף, קיימת מחלוקת אם נוכחותם של עובדי הנתבעת היא לצורך התקנת מונה חדש (19)
9 בלבד או גם לשם גביית כספים. הנתבע הכחיש את נושא הגבייה, ואולם בסרטון התובעת
10 נשמע אדם אומר בלהט הוויכוח, בשפה הערבית (בתרגום שלי): "אני בן אדם שרוצה
11 כסף"⁶. לדידי אין משמעות למחלוקת זו, שכן ממילא מדובר בחוב לכאורה של הגיס ולא
12 של התובעת. בנוסף, לא יוחס לגיס כל אירוע אלימות, אדרבא - מעדות הנתבע בתצהירו⁷
13 וגם בעדותו במשטרה⁸, הגיס ניסה לגונן עליו ביום האירוע מפני התובעת ובעלה.
14
- 15 בסרטון הנתבע נראה ציוד ומברגה. עוד בסרטון שלו נשמע הצלם (הנתבע) דורש, כי (20)
16 יחזירו לו את המברגה "שנגנבה" ממנו, וגם נשמע אומר, כי לא יעזוב את הדירה עד
17 שיקבל את המברגה בחזרה⁹.
18
- 19 כך או כך, כאמור, בתחילת סרטון הנתבע, מתועד ויכוח קולני בין אדם (כנראה בעלה של (21)
20 התובעת) בפתח דלת הדירה ומחזיק בידו מברגה חשמלית לבין הצלם (הנתבע). בשלב
21 מסוים, התלהטו הרוחות עת ביקש הנתבע לקבל בחזרה את המברגה, ואז נשמעו קללות
22 וגידופים לעברו¹⁰. מי מהנוכחים בדירה ניסה לסגור את הדלת, ככל הנראה הגיס, על מנת
23 לחסום את הכניסה, ואז נראית התובעת מגיעה מבחוץ תוך שהיא מנסה עם אותו אדם
24 שמחזיק במברגה להזיז הצידה את הגיס ולהידחק אל תוך הדירה. התובעת החלה לצלם

(⁵) ראו תחילת סרטון הנתבע
(⁶) דקה 00:41 בסרטון התובעת
(⁷) סעיפים 17-18 בתצהיר
(⁸) שורות 21-34 בהודעה במשטרה
(⁹) דקה 00:31 בסרטון הנתבע
(¹⁰) דקה 00:49 בסרטון הנתבע

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

1 בטלפון הנייד שלה, וכי אז נשמע הגבר שניסה להיכנס אומר בערבית "פֶּתַח חֲמוּר!"¹¹.
2 בשלב זה נקטע סרטון הנתבע ומתחיל סרטון התובעת שבו היא (הצלמת) נשמעת אומרת
3 בקול רם בערבית (בתרגום שלי): "פייסבוק!, ראו חברת החשמל... העולם!, ראו חברת
4 החשמל מתפרצים לבית ומתנפלים... העולם!, הסתכל!"¹². עוד בהמשך, הוא קוראת:
5 "העולם!, הסתכל מה עושים באנשים, נכנסים לבית, מרביצים לאנשים ומתנפלים
6 לעבר אנשים, חברת החשמל התרגלה לפרווחים ולמעשי פרוחות..."¹³ ועוד תיאורים.

7

8 שני הסרטונים אינם מתעדים את אירוע התקיפה עצמו. בעוד טוענת התובעת כאמור, כי (22
9 הותקפו היא ובנה על-ידי הנתבע, טוען הנתבע כאמור, שהוא הותקף על-ידי התובעת
10 ובעלה. כאמור, פלוגתה זו אינה דרושה להכרעה וממילא אין בתביעה סעד לפיצוי בגין
11 תקיפה או השגת גבול. על אף האמור, הואיל והצדדים הרחיבו בפלוגתה זו בטיעוניהם
12 בסיכומים, צירפו סרטונים והודעות במשטרה, כל זאת חרף הפלוגתה שהוגדרה והוסכמה
13 כמפורט לעיל, אציין כי לאחר שבחנתי את ההודעות במשטרה ואת האופן שבו החל
14 האירוע - כפי שמתועד בשני הסרטונים - אינני סבור שהנתבע הוא התוקף. ראשית: לא
15 הונחה תשתית מבוססת לפיה עובדי הנתבעת נכנסו לדירה ללא רשות המחזיק בה.
16 כאמור, לא צורף תצהיר של הבעל או של הגיס. הטענה עלתה דווקא מצד התובעת, כך
17 שנראה לכאורה כי קיים מניע לתקיפה. שנית: כפי שניתן להתרשם מהסרטונים, דברי
18 הגידופים והתפרצויות הזעם, לא באו מצד הנתבע דווקא. שלישית: טענת הנתבע לפיה
19 המברגה ניטלה ממנו ללא רשותו, מסתברת יותר ועולה בקנה אחד ממה שנצפה
20 בסרטונים וחילופי הדברים שהוקלטו.

21

22 מכאן, לטענת התובעת לפיה הנתבע נטל ממנה את הטלפון שלה ללא רשותה - לדידי, גם (23
23 טענה זו אינה מבוססת.

24

(¹¹) תחילת סרטון התובעת
(¹²) דקה 13: 00 בסרטון התובעת
(¹³) דקה 49: 00 בסרטון התובעת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

- (24) ראשית: בתצהיר התובעת¹⁴ היא העידה: "משום מה אשת גיסי חטפה לי את הסלולר מידיי ונתנה אותו לאיהב. חלף שאיהב ישיב לי את הסלולר, שם איהב את הסלולר בכיסו, לקח בחטף את תיקו עם כלי עבודתו ונמלט מהמקום, יחד עם הסלולר, כל זאת תוך שהוא בועט בי כאמור" (ההדגשה בקו אינה במקור). ברם, סמוך לאחר האירוע, בתחילת עדותה במשטרה¹⁵ עת תיארה את מה שאירע, היא מסרה כי אשת גיסה לקחה ממנה את מכשיר הטלפון "ואז אותו עובד דחף אותי נתן לי מכה ביד ימין... בעט בי ועלה מעלי והלך ואז אני התקשרתי למשטרה מהפלאפון של אנוור ואחרי זה יצאנו כולנו וחיפשתי את הטלפון שלי ולא מצאנו ואתו". למעשה, לפי גרסה זו הסמוכה לאירוע, התובעת לא ראתה את הנתבע שם את הטלפון "בכיסו" והא-ראיה הם התחילו לחפש את הטלפון כך שהיא לא ידעה כי הנתבע כבר לקח אותו. רק בהמשך דבריה במשטרה, היא סיפרה: "ואז אישתו של אח של אנואר לקחה לי את הטלפון והביאה לעובד הזה את הטלפון"¹⁶. במשטרה אין זכר לכך שהנתבע שם את המכשיר בכיסו.
- (25) שנית: אין מחלוקת כי היה אירוע אלימות. גם לפי גרסת התובעת מי שלקח מידיה את הטלפון זאת אשת גיסה ולא הנתבע עצמו. לפי גרסת הנתבע בעדותו במשטרה, כשעזבו עובדי הנתבעת את הדירה ושבו למשרדיהם, פתחו את תיק העבודה ומצאו בו את הטלפון¹⁷. עוד לפי עדותו במשטרה: "הופתעתי מזה אבל שמעתי את אישתו של אנואר אומרת לאישתו של עימאד "למה את נותנת לו את הטלפון ולא ידעתי איפה הם שמו אותו והופתעתי שזה היה בתיק שלי"¹⁸. הוא העיד במשטרה כי לא ראה את אשת הגיס מעבירה לו את הטלפון של התובעת¹⁹. גרסה דומה קיימת גם בתצהירו²⁰ ובעיקר בדיווח שלו לנתבעת (להלן: "הדיווח")²¹ שצורף כנספח הראשון לתצהירו. עקביות הגרסה בהקשר זה, לצד העובדה לפיה הנתבע לא הסתיר במשטרה או בהליך זה כי שמע את

(14) סעיף 10
(15) שורות 6-9
(16) שורות 29-30
(17) שורה 57
(18) שורות 79
(19) שורות 77-81
(20) שורות 19-20
(21) הדיווח כתוב על-ידי הנתבע. אינו מתוארך. בדיווח של תיאור הנתבע של התרחשות הדברים ופירוט נזקיו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

1 המשפט האמור מפי התובעת, ובעיקר, משלא "הרחיק" את עצמו מאירוע זה - יש בכל
2 אלה לבסס את מהימנות גרסתו.

3

4 לאור האמור, לטעמי, גרסת הנתבע לפיה הטלפון הגיע לידי שלא ביוזמתו ושלא על (26
5 דעתו, וכי הטלפון למעשה הגיע לתיק העבודה בלהט הרוחות ועל-ידי אשת הגיס, היא
6 הגיונית ומסתברת יותר מאשר גרסת התובעת לפיה הנתבע שם את הטלפון בכיסו ועזב
7 את המקום.

8

9 בהינתן כל אלה, לפי הרושם הכולל שעולה מהחומר שהוצג, הנתבע וכך גם עובדי (27
10 הנתבעת נקלעו לאירוע אלימות שלא יזמו, ומקורו ככל הנראה אי-הבנה של קרובי
11 משפחת הגיס (קרי: התובעת ובעלה) ביחס לנוכחות נציגי הנתבעת בדירתו או אף על
12 רקע אחר שכרוך בקיומם של חובות כספיים לכאורה כלפי הנתבעת בגין צריכת חשמל
13 (כפי שנטען על-ידי הנתבעת). כך או כך, כאמור, הנתבע לא החל ולא יזם את האירוע.

14

15 הפגיעה בפרטיות

16

17 הנתבע מודה כאמור, כי חדר לטלפון של התובעת והעביר את הסרטון לטלפון שלו. האם (28
18 נפגעה בכך פרטיות התובעת והאם כטענתו, חלה אחת ההגנות שבחוק.

19

20 לפי סעיף 1 בחוק הגנת הפרטיות, "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו". (29
21 סעיף 2 בחוק מפרט את אופני הפגיעה. סעיף 4 קובע, כי פגיעה בפרטיות היא עוולה
22 אזרחית, וסעיף 29א(ב) קובע כי במשפט בשל עוולה כאמור, רשאי בית המשפט לחייב
23 את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על סך 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק. עוד בסעיף
24 האמור, אם יוכח שהפגיעה נעשתה "בכוונה לפגוע", רשאי בית המשפט לפסוק סכום
25 פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום המוזכר.

26

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחזזה ואח'

(30) על מעמדה החוקתי של הזכות לפרטיות, יפים כאן דברי כבוד השופטת ע' ברון בחוות
דעתה בפסק הדין שניתן לאחרונה בבש"פ 5105/20 יואל שמעון נ' מדינת ישראל, פסקה
9 (25.5.2021), כלהלן:

"כידוע הזכות לפרטיות היא זכות יסוד שזכתה זה מכבר למעמד חוקתי
(סעיף 7 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו), ומקובל אף לראות בה כאחת
הזכויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל (רע"א 2558/16
פלוגית נ' קצין התגמולים משרד הביטחון, פסקה 39 (5.11.2017)).
בליבת זכות זו ניצבים ההכרה באינדיבידואל, האוטונומיה של אדם על
חייו, ויכולת המימוש העצמי שלו. הזכות לפרטיות מאפשרת לאדם לעצב
את הגדרתו העצמית ואת יחסיו עם סביבתו, ובתוך כך להכתיב אלו
היבטים בחייו לא יהיו חשופים לזולת ויישמרו עימו. וכבר הובהר בפסקה
כי במובן זה, הזכות לפרטיות מצויה בליבת מושג החירות (עת"מ
9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות, פסקה
19 (10.5.2009)); וכן ראו דבריי בבג"ץ 6732/20 האגודה לזכויות
האזרח בישראל נ' הכנסת, פסקה 4 (1.3.2021))"

(31) בענייננו, ברי לכל בר-בי-רב כי חדירה לטלפון - ומקל וחומר שהעברת תוכן ממנו - ללא
רשות בעליו, מהווה חדירה ופגיעה ממשית בפרטיות של בעל הטלפון, ולעתים הפגיעה
היא רחבה יותר עת היא נוגסת בפרטיותם של צדדים שלישיים. בימינו, מכשיר הטלפון
הנייד הפך להיות חלק מאתנו ושותפנו במחשבות, בנושאי ההתעניינות, בחוויות שאנו
עוברים מידי יום, והוא מצוי בליבת ההוויה והפרטיות שלנו.

בע"פ 8627/14 נתן דביר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.7.2015), עמד בית המשפט
העליון (מפי כבוד השופט י' עמית), על חלקו האינטגרלי של הטלפון החכם בחיינו, בזו
הלשון:

"הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו
הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא,
באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד
מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי – תמונות של עצמו ושל יקיריו,
כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח
שנה, ועוד"

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

בנוסף, אפנה לדברים דומים שבחוות דעתה של כבוד השופטת ברון בעניין שמעון לעיל,
פסקה 2, כלהלן:

"מעט פריצתם של הניידים החכמים לחיינו במהלך שנות האלפיים, ועם
התקדמותה המואצת של הטכנולוגיה, מכשירים אלה טומנים בחובם
מגוון הולך וגובר של אפשרויות שימוש. היצע עשיר של יישומנים עומד
לרשות המשתמשים, כל אחד לפי בחירתו, העדפותיו וצרכיו – ובין היתר
ניווט, קניה, מדיה חברתית, למידה ופנאי, ניהול זמן, שימושים פיננסיים
ועוד כהנה וכהנה – ובהתאם מכשירי הטלפון החכמים אוצרים בתוכם
יותר ויותר מידע אישי ופרטי. לא רק תמונות, הודעות דואר אלקטרוני,
יומן אישי, מידע רפואי, היסטורית גלישה באינטרנט וכיוצ"ב; אלא גם
מידע שנאסף על ידי מפעילי היישומנים השונים, כדוגמת מיקומים
גאוגרפיים, העדפות קניה, הרגלי צפייה וכן הלאה. הטלפון הנייד הפך זה
מכבר לעולם ומלואו המוחזק בכף היד – ומכאן החשש הכבד מפני חדירה
לפרטיות כתוצאה מחיפוש בו"

(32) מכאן להגנות. סעיף 18 בחוק מעגן את ההגנות מפני תביעה או אישום בגין פגיעה
בפרטיות, וביניהן, שם בסעיף 18(2)(ג), אם הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה "בתום
לב" כאשר "הפגיעה נעשתה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע", כי אז חלה
הגנה מפני תביעה כאמור. סעיף 20(א) בחוק קובע חזקה בדיון לפיה: "הוכיח הנאשם או
הנתבע שעשה את הפגיעה בפרטיות באחת הנסיבות האמורות בסעיף 18(2)
ושהפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפגיעה
בתום לב".

(33) תחילה ביחס לדרישת תום הלב, שהיא "כרטיס הכניסה" לצורך החלת ההגנה. כך נקבע
בבג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האיזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581, פסקה
24 (2006):

"תנאי לתחולתן של ההגנות שבסעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות הוא
שהטוען להגנה "עשה את הפגיעה בתום לב". בצדק ציין השופט ח'
אריאל בפרשת גלעם כי תום הלב הוא "בבחינת שער שרק אם עוברים
דרכו תיבחנה הנסיבות בהן בוצעה הפגיעה הספציפית בפרטיות" (שם,
עמ' 1153). תום הלב, בהקשרו של חוק הגנת הפרטיות אינו תום לב

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

אובייקטיבי (כמשמעותו בסעיף 39 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-
(1973). זהו תום לב סובייקטיבי...
משמעותו של תום הלב (הסובייקטיבי) בהקשר של סעיף 18(2) לחוק
הגנת הפרטיות הוא פעולה מתוך אמונה כי הפגיעה הינה במסגרת
ההגנה אותה מעלה הפוגע. עמד על כך השופט א' מצא בפרשת גלעם
בצינו: "שאלת קיומו של תום לב יש לבחון על פי אמת מידה
סובייקטיבית. הווי אומר, שכדי להיחלץ מאחריות (פלילית או אזרחית)
למעשה הפגיעה בפרטיות, על הפוגע (הנאשם או הנתבע) לשכנע את בית
המשפט, כי בעשותו את המעשה, באחת הנסיבות המתוארות בסעיף
18(2), סבר בתום לב שהוא רשאי (או אף חייב) לעשותו" (שם). ברוח
דומה ציינתי באותה פרשה: "לעניין סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות,
המבחן הוא סובייקטיבי. השאלה הינה, אם הפוגע סבר, מבחינתו
האישית שלו, שהוא פועל כדין להשגת היעדים הקבועים בהוראה זו.
לעניין זה, אין נפקא מינה, מה היה סובר האדם הסביר בנסיבות העניין,
או מה יכול היה הפוגע לסבור, אילו לא התרשל"
(ההדגשות אינן במקור)

(34) בהתייחס להגנה הספציפית שבסעיף 18(2)(ג) בחוק, נקבע בע"א 1697/11 א. גוטסמן
אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי, פסקה 29 (23.1.2013):

"סעיף זה מחייב עריכת איזון בין הזכות לפרטיות לבין ערכים מתנגשים
אחרים, ולכן את הביטוי "עניין אישי כשר" יש לפרש "תוך איזון בין הרצון
להגן על עניינו של הנפגע ולשמור על פרטיותו לבין האינטרסים הנוגדים
של הפוגע" (ע"פ (מחוזי ת"א) 1132/96 חתוכה נ' מדינת ישראל, פסקה
8 (20.1.1998))"

(35) שעה שהעניין האישי הכשר של הפוגע (הנתבע בדין) אף הוא זכות בעלת מעמד חוקתי,
הרי נראה, כי האיזון שיש לערוך בין הזכויות המתנגשות הוא איזון אופקי [ראו דברי
כבוד השופט ס' ג'ובראן בע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית, פ"ד סו(3) 691 (2014), פסקה
3 בחוות דעתו; ובהשוואה לזכויות המוגנות בדין לשון הרע, ראו דברי כבוד השופט
ג'ובראן בדנ"א 2121/12 פלוני נ' אילנה דיין, פ"ד סז(1) 667 (2014), פסקה 3 בחוות
דעתו; רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר, פסקה 15 בחוות דעתו של כבוד
השופט א' ריבלין (12.11.2006)].

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחזזה ואח'

- (36) לענייננו, טוען הנתבע בתצהירו, כי הוא העביר את הסרטון "בסערת" רוחות נוכח הסכנה שנשקף אליה באירוע, וזאת "במטרה לשמור את תיעוד האירוע"²². בכתב סיכומי הנתבעים, חלה הרחבה מסוימת בטיעון זה, ולפיו לנוכח התנהגות התובעת והרצון שהביעה במהלך האירוע כי תפיץ את הסרטון, אז סבר הנתבע כי עליו "להתגונן" מהמצג שווא שהיא עלולה להציג בעתיד, ולכן עשה את אשר עשה²³. לדידו, חלה ההגנה שבסעיף 18(2)(ג) לפיה הוא פעל כדין על מנת להגן על עניין אישי כשר שלו.
- (37) אין בידי לקבל את גרסת הנתבע ועמדת הנתבעים בנדון מאחר ולא השתכנעתי כי הוא פעל בתום לב וגם לא הגן על עניין אישי כשר שלו.
- (38) ראשית: הנתבע העביר את הסרטון לטלפון שלו לאחר שכבר עזב את הדירה והיה במשרדי הנתבעת. בעדותו במשטרה אמר כי הטלפון התגלה כשהלך "לנוח"²⁴. ריחוק המקום והזמן יש בו לכרסם בטענה לפיה הוא היה בסערת רוחות.
- (39) שנית: גם אם נניח שלא היה ריחוק זמן ומקום כאמור, פעולת הנתבע לשם העברת הסרטון, כפי שעולה מעדותו במשטרה וגם בדיווח לנתבעת, מעידה על הלך רוחו המחושב לפיו הוא היה חדור ומרוכז במטרתו לבצע את הפעולה להעברת הסרטון, פעולה שכללה למעשה מספר פעולות, כלהלן:
- חיפוש הסרטון שצולם (הנתבע טוען כי המכשיר היה עודנו במצב של הסרטה);
 - ניסיון לבצע העברה באמצעות ה-Bluetooth (ניסיון שנעשה מספר פעמים וכשל);
 - ניסיון (שצלח) לבצע העברה באמצעות יישומן ה-WhatsApp ולשם כך הזין הנתבע את מספר הטלפון שלו בטלפון של התובעת.
- (40) שלישית (וזה העיקר), מעדותו במשטרה²⁵, כפי טענת התובעת, מתברר שהנתבע מחק את הסרטון מהטלפון שלה לאחר ביצוע ההעברה. הוא אף נימק זאת בכך שלא יפצו את

²² סעיף 21
²³ סעיף 7
²⁴ סעיף 57
²⁵ שורות 71-72

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

- 1 הסרטון ב-Facebook שכן לדבריו: "השם שלי בכפר טוב ואני לא רוצה שיפגע". ברם,
2 פעולת המחיקה של הסרטון אין לה זכר בכתב ההגנה בהליך זה, בתצהיר הנתבע וגם לא
3 בכתב סיכומי הנתבעים. יוצא אם כן, שהנתבע לא העביר את הסרטון כדי להתמודד
4 בעתיד - או כלשונו "להתגונן" - מפני עלילות שווא מצד התובעת או מי מטעמה ביחס
5 לאירוע, אלא הוא גם מחק אותו מטלפון התובעת כדי שלא תוכל לעשות בו כל שימוש.
6
7 לטעמי, התנהלות זו כשלעצמה, יש בה לכרסם בתום לבו ובעניין האישי הכשר אליו הוא (41
8 טוען. מבלי לקבוע בכך מסמרות, אך לו נניח שבזמן המעשה סבר הנתבע כי הסרטון
9 האמור יש בו ראייה "מזכה" דווקא ואשר מיטיבה עמו, וכי קיים חשש ממשי ומבוסס
10 שהתובעת עלולה להעלים ראייה זו, ייתכן וכי אז היה ניתן לקבוע שהוא פעל בתום לב
11 לשם הגנה על עניין אישי כשר. ואולם, שעה שהוא פעל כפי שפעל תוך פגיעה בפרטיות
12 (חדירה לטלפון והעברת הסרטון ללא רשות) ומיד פעל להעלים את הסרטון מהטלפון
13 של התובעת, אינני סבור כי הנתבע פעל בנסיבות אלו בתום לב כדי להגן על עניין אישי
14 כשר, גם אם הוא לא התכוון מראש לפגוע בתובעת בצורה כלשהי, בשמה הטוב או לגרום
15 לה כל נזק.
16
17 לאחר כל אלה, קובע בזאת שאין מקום להחלת ההגנה אליה גורסים הנתבעים ולכן הם (42
18 חבים לפצות את התובעת. בהקשר זה אעיר כי אמנם העוולה בוצעה על-ידי הנתבע
19 וההגנה בחוק יוחסה אליו בלבד, ואולם, בסיכומי הנתבעים לא התחדדה כל אבחנה בין
20 אחריות הנתבעת מזה והנתבע מזה.
21
22 ביחס לגובה הפיצוי, סעיף 22 בחוק קובע, כי בבואו לפסוק פיצויים, רשאי בית המשפט (43
23 להתחשב גם במספר הקלות, כאשר הרלבנטית שבהן: "הוא לא התכוון לפגוע".
24
25 ובכן, כאמור, לא חלה ההגנה שבחוק. מלבד הפגיעה בפרטיות התובעת בעצם החדירה (44
26 לטלפון שלה והעברת קובץ מדיה ממנו, אלא שגם פעולת הנתבע למחוק את הסרטון
27 מהטלפון של התובעת, אינה ראויה ואין לקבלה. כמו כן, מוכן אני לקבל את טענת
28 התובעת כי נגרמה לה עוגמת נפש אך מעצם חדירתו של הנתבע לטלפון שלה כאשר לא
29 מן הנמנע שהוא היה גם חשוף למידע פרטי שלה, שכולל תמונות, מסרונים וכו'. מנגד,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 30700-05-19 אללה נ' שרכת כהרבא מחאפטית אל קדס אל מסאהמה אל
מחדזה ואח'

בהתחשב ברקע הדברים ותקיפת הנתבע שקדמה להעברת הסרטון, בהתחשב בכך
שהועבר רק סרטון בלבד ולא פריטים נוספים, בהתחשב בכך שאין כל אינדיקציה שסרטון
זה הופץ או פורסם על-ידי הנתבע, וכך משלא התרשמתי כי הנתבע פעל כדי לפגוע
בתובעת, סביר בעיניי להעמיד את גובה הפיצוי על סך כולל 7,500 ₪. בנושא זה, לא
מצאתי לפסוק פיצוי מוגבר או עונשי כפי שנתבע, שכן לא התרשמתי כי מדובר במקרה
יוצא דופן של פגיעה קשה וזדונית בתובעת [ע"א 30/72 שמואל פרידמן נ' שמואל סגל,
פ"ד כז(2) 225, 237 (1973)].

סיכום

(45) לאור האמור, התביעה מתקבלת באופן חלקי.
(46) הנתבעים ישלמו לתובעת סך 7,500 ₪. לסכום האמור יתווספו הוצאות משפט ושכר
טרחת עורך-דין בצירוף מע"מ כדין בסך כולל 5,000 ₪. הסכומים האמורים ישולמו
לתובעת תוך 30 יום, שאם לא כן, הם יישאו הפרשי הצמדה וריבית ממועד מתן פסק הדין
ועד מועד ביצוע התשלום בפועל.

זכות ערעור כקבוע בדין.

המזכירות - להודיע לצדדים בדבר פסק הדין ולהמציא להם אותו בדואר רשום.

ניתן היום, י' אב תשפ"א, 19 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

מוחמד חאגי' יחיא, שופט